

[Ib Christensen.]

dette hensyn til tredjeparten? Ja, det gør efter vor opfattelse de tvangsindkomstpolitiske partier, der ved deres ensidighed i tvangsindkomstpolitikken f. eks. holder alt, hvad der hedder jordspekulation, udenfor og dermed er med til at provokere store lønmodtagergrupper til skepsis og modstand af forskellig art mod en omkostningsbegrænsende politik.

De omkostninger, der er forbundet med et frit økonomisk system, må bæres, herunder også de omkostninger, der kan komme i forbindelse med arbejdskonflikter. Men det er altså vores opfattelse, at de omkostninger bliver mangedoblet, fordi man er vant til, at folketinget under alle omstændigheder vil rage kassanierne ud af ilden.

Bistandsloven har været bragt ind i debatten, og det er også retsforbundets opfattelse, at man ikke må anvende bistandsloven som en slags strejkekasse. Bistandsloven skal sikre hjælp til enhver, der har hjælp behov, uanset baggrunden herfor, men det har ikke været bistandslovens ånd eller hensigt, at den skulle bruges som en slags reservestrejkekasse. Ved cirkulære fra socialministeriet er det også klart slået fast, og så vidt jeg er underrettet, har socialinspektørerne på møder fastsat retningslinjer, der skulle hindre et sådant misbrug. Skulle det være nødvendigt med lovændringer, vil retsforbundet da gerne overveje sådanne, men der foreligger ikke indtil dato for os nogen dokumentation for, at lovændringer skulle være nødvendige. Dette så meget mindre som så vidt mig bekendt samtlige andre fagforbund har taget afstand fra den påståede udnyttelse af bistandsloven i denne sammenhæng fra sømændenes forbundsformands side. Dertil kommer, at de lån, der kan ydes i henhold til bistandsloven i denne situation, er lån, der skal tilbagebetales.

Jeg siger også dette for at aframatisere hele den debat og den hetzagtige stemning, der har været omkring bistandsloven. Der kan være problemer, som vi skal undersøge, men for os foreligger det ikke dokumenteret, at lovændringer skulle være nødvendige.

Med hensyn til princippet om ikke-indgreb i arbejdskonflikter er det for retsforbundet således, at i egentligste forstand livsvigtige samfundsfunktioner, fødevareforsyninger og den slags ting, opretholdelse af kraftforsyning og den slags ting, opfatter vi som livsvigtige, men der er efter vor opfattelse ikke her tale om, at egentlig livsvigtige samfundsfunktioner af den-

ne art rammes. Det er jo reglen, og det er også sket her, bl. a. når det drejer sig om telegrafisterne i Grønland, at man går i arbejde, når der er tale om, at der står menneskeliv på spil eller der er andre lignende vitale ting på spil. Det er også reglen ved andre arbejdskampe, at fagbevægelsen eller i det hele taget de parter, der er i konflikt, har undtaget sådanne livsvigtige funktioner, og det er altså også sket her. Og med hensyn til Bornholm er der dog stadig en flytrafik, der opretholdes.

Af de grunde, jeg her har nævnt, må vi altså fra vor side afvise de forslag, som er fremsat af regeringen og af det konservative folkeparti, og indstille dem til forkastelse.

Tyroll (VS):

En gang imellem må man undre sig over de former for selvpineri, man ser her i folketinget. Vi hørte, hvordan man fra socialdemokratiets side, fra hr. Kaj Poulsen, mente, at dette ikke ligefrem var en livret for socialdemokratiet. Så undrer man sig over, at man på den måde har sammensat menukortet selv og netop har valgt det, der ikke er livretten, og at man gør det gang på gang, at vi gang på gang må opleve herinde, at det netop er sådan, menukortet kommer til at se ud, som i denne sag. Men det er jo ikke nogen tilfældighed. Det er simpelt hen, fordi man fra socialdemokratiets side har vedtaget, at man vil forsøge at bringe det kapitalistiske system under kontrol, en umulighed, fordi der er tilbagevendende kriser. Men alligevel forsøger man, også selv om det medfører, at man skal gennemføre indkomstpolitik, som vil være lig med lønpolitik, som vi efterhånden har set det i forbindelse med mange overenskomster og mange overenskomstindgreb.

Man løber fra, at man rent faktisk har truffet dette valg. Man løber fra, at man rent faktisk har indledt en linje, der uvilkårligt fører til, at enhver overenskomst, som overhovedet kommer op at vende i dette land, efterhånden vil blive afgjort herinde, og man bygger støt og roligt videre på at få gennemført nogle funktioner, hvor det er statsmagten, der i samarbejde med nogle tilfældige repræsentanter, valgt af arbejdsmarkedets organisationer, sidder og afgør, hvordan og hvorledes de indkomstpolitiske rammer skal lægges, og hvor forhandlingerne fuldstændig er sat ud af spillet. Man vil ligesom ikke indse, at det er denne udvikling, man bygger med på.

Så må vi dog sige, at der er lidt større ær-